

Scorpio – A Reménység Bolygója

Előszó

Párhuzamos valóságok mindig is léteztek. Ott voltak az univerzum első gigászi leheletén át, s létezni fognak egészen az utolsó, halovány lélegzetvételig. Számos tudományos elmélet szól mellette, akárcsak ellene. De a tudomány már csak ilyen, sok az ellentmondása, és számos törvénye van, mely oly szilárdnak látszik, s mégis, szinte mindig mozgásban van. Higgyétek el, hogy léteznek. A kérdés csak az: vajon eljöhete-e a pillanat, amikor szembesülnünk kell egy másik világgal? Méghozzá egy olyannal, ami szinte teljesen ugyanaz, de mégis más, méghozzá egy döbbenetes mértékben.

Igen, ehhez kétség sem férhet, hiszen csak annyit kell alapul venni hozzá, hogy az univerzum végtelen, tehát a párhuzamos valóságok számának is ugyanennyinek kell lennie. Márpedig a végtelen számú hely és történet, végtelen számú lehetőségeket von maga után, melyek közt szerepel – a számokat tekintve szerepelnie is kell – a pillanat, amikor két, egymással eddig párhuzamost leíró világ eléri a pontot, amikor szembesülnünk kell egymással. A napot, amely sosem merülhet feledésbe.

Ez a mű a találkozás kimeneteléből fakadó lehetőségek és végkifejletek közül azt ragadta magával, amely a legderűsebbek közé tartozik.

Amikor az ember a saját arcát látta viszont a tükörben.

Már a XX. század végétől foglalkoztatta az emberiséget a más világokra való látogatás gondolata, azonban a megvalósítás lehetőségét mindig is egy távoli égitest meglátogatásában látták. Egészen a XXI. század Einsteinje, Robert Glassman érkezéséig, aki 2012. december 21-én látta meg a napvilágot, s már tizenkilenc évesen a nagy koponyák elméleteit bontogatta, melynek az egyetemi tanulmányai befejezése után meg is lett az eredménye. 2038. november 02-án Nobel díjat kapott a legújabb fizikai elméletéért, amely nem csak a párhuzamos valóságok közti átutazást tette lehetővé, de még az időutazás is igazolni látszotta.

A kutatásai nyomán hamar megindult a Lazarus project, New Yorkban, méghozzá egy ilyen utazás megtételének a hét pecsétetes rejtelve alatt. De így is, oly hatalmas összegek befektetése és emberek ezreinek a megfeszített munkáját követően, az Esemény néven emlegetett történet még mindig nem következhetett be. Az akkori technika még távol állt az utazás megkezdéséhez szükséges szinttől. Végül, 2043. április 05-én leállították a nagyszabású tervet, s e keserű napot hosszas, látszólag eseménytelen évek követték. Ám Glassman még nem adta fel.

Egészen 2057. január 2-a felkeltéig váratott magára a sors, amikor a férfi, ki jóformán erre áldozta az egész életét, előrukkolt a megoldással. S ezt lázas munka követte, újabb dollármilliók kerültek befektetésre, valamint egy roppant létesítmény kezdett kibontakozni Manhattanben, az Esemény tényleges végbemenetele céljából. Ekkora ugyanis Robert már teljesen biztos volt a sikerében, és ezt a tesztek is

megerősíteni látszották, viszont az elektronikus szonda átküldéséhez egy roppant erejű energiaforrás szükséges, az esetleges kockázatokról nem is beszélve.

Mindennek a fényében a New York belvárosában épülő kolosszális kreálmány olyan lett, akár egy atombunker, csak épp a talaj áldott szintje felett, s az ebben lakozó értelem mögött rejlik a nagyváros helyszínül választásának az oka is: a fekvés.

Hiszen eme felhőkarcoló dzsungel hatalmas kikötőként szolgál a Hudson folyó mentén, ráadásul a világ legnagyobb városai közt tudhatja magát. Bármilyen más szál is bontakozzon ki a másik világban, itt minden bizonynyal akad majd ember.

Márpedig ez a célja a 2057. március 21-én bekövetkező kísérletnek, a találkozás egy másik világ népével, remélhetőleg egy új emberiséggel...

I. felvonás

Az Új Világ

1. fejezet

Az Esemény

2057. március 21-e, az egyik legmeghatározóbb nap az emberiség történetében, de akad, akinek ez csak egy szimpla munkanap a sok közül, sőt, mi több, elég sok akad közülük. Charlie Cross sem lelte túl sok örömét a közelgő történésor szilaj gondolatában, már csak azért sem, mert itt van.

Hiszen az ő élete oly sokféleképp alakulhatott volna, szinte már röhej, egy pokoli vicc, amiért a mai napon közkatonaként kell járőröznie a Portálnál. Legalábbis a nagy koponyák, a project valódi felvigyázói így nevezik a roppant, sötétszürkés falak által övezett csarnok végében tornyosuló valamit. Mert ennek még ő, a harminckét éves háborús „veterán” sem tudott találó nevet adni. Pedig, ha valaki, akkor ő már szinte mindent látott, amit csak emberi szemmel lehetséges. De ez... mi a fene ez?

Gyakorlatiasan, egy közönséges gyermek szemével nézve négy lándzsaszerű fémhenger, melyek mind a kilenc méteres hosszukkal egy tökéletes, két és fél méter átmérőjű kockát írnak körül, ha ezzel az izével farkasszemet kíván cselekedni az ember. Más szemszögből, pontosabban oldalról nézve, ez olyan, mint valami folyosó, aminek látszólag az égadta világon semmi értelme sincsen. Persze már csak ilyenek a modern tudományos projektek. Mindig valami olyasmit vázolnak fel, aminek egy átlagember semmi hasznát nem láthatja, de mégis, az egész világot megváltják vele.

Igazság szerint az, hogy valaki itt lehet, sőt, a saját két tulajdon szemével láthatja a történéseket, egy roppant megtisztelő feladat. Nem is lenne csoda, hogy a Charlie mellett álló, hasonló szolgálatot teljesítő katonák a nap minden percében délcegen, a hátukkal egy oszlop vonalát húzva tornyosulnának a posztjukon. De nem így van, pedig nekik ez az életük nagy napja, azon perc ideje, amikor igenis bekerülnek az írott történelembe, vagy legalábbis valamiféle beteg statisztikai dolgozatba, ami kimondja:

Amikor a Portál megnyílt, Charlie Cross, Jina Kennt, James Ackermann és Beales Dwalsen őrizték az M22-eseik rideg csövével – ez a méltán rettegett M16-os egy jóval pontosabb, ám kevésbé lőszertakarékos változata, még a III. világháborúból.

No de Charlie egyáltalán nem örül ennek, na jó, talán egy minimális mértékben, hiszen ő már nagyon is részese az írott történelemnek. Mindenki tudja, s még tudni is fogja róla azok közül, akik e napról is megjegyeznék a nevét, hogy ő még tizenévesen került a seregbe, amikor a nevelőapja elment egy doboz cigarettáért és nem jött vissza. Emlékezni fognak a tényre, miszerint világéletében árva volt, sohasem ismerte a családját, és nagyjából annyi köti a nagyvilághoz, mint némely repdesni vágyó madarat a gravitáció törvénye. Egyszóval, ő boldog lenne máshol is, ha lenne máshol, mert hova a fenébe menne? A Holdra, a Luna 1-esre?

Az a kétezer lélekszámú bányászkolónia még viccnek is rossz, nemhogy valamiféle szuper helynek, ami miatt megérné hátrahagyni a Földet. Ki tudja, talán azt is kívánná, hogy átmehessen azon a valamin, ha eljött az ideje, ha nem tudná az úti célt, ami nem más, mint egy másik Föld. Tulajdonképpen az egész olyan lenne, mintha az egyik Petri csészéből a másikba menne az ember, annak sincsen túlzottan sok értelme.

Az egyetlen, amit Charlie tehet, hogy megpróbálja jobbá tenni ezt, ami neki jutott, bár ez csak a seregben töltött évei egyik teljesen alaptalan feltevése, amit már olyan szépen bemagyarázott magának, hogy az okokat már teljességgel el is feledte. Ő nem azért teljesített roppant daliásan a közkatonák közt, aztán került a Különleges Erőkhöz, majd lett a világ egyik legpontosabb mesterlövésze, mert annyira tenni akart a világért. Ugyan, annak a szempontjából mit sem számít egyetlen személy.

Égyszerűen csak nem ért máshoz.

Erős, fürge és éleslátó, a lélegzetét tovább tudja visszatartani, mint egy Mélybúvár, emellett pedig már szinte emberfeletti türelme van a célpontjaival szemben. Mindezekhez jön az éles esze is, amitől nem csak egy agyatlan senkiként, hanem egy igazi taktikusként öltheti magára a sereg jellegzetes, zöldes katonai öltözetét. Bár meg kell vallanom, ha az iskoláit sikerült volna befejeznie, ezzel az elmével még lehetett is volna valaki. Jobban mondva, egy más értelemben lehetett volna valaki.

Akkor talán, sőt, szinte biztosan nem vezénylik a frontra a nap után, amikor az oroszok érkezettnek látták az időt az USA atomtöltettel való megkínálására, úgy kétezer-háromszáz robbanófejre valóval. S ha minden a felvázolt dolgok szerint alakul, sohasem kellett volna két teljes éven át küzdenie az élvonal mögött, a szakadatlanul előre zakatoló bajtársai mögül vigyázva a hátukra, vagy épp messze az ellenséges vonalak mögött végeznie néhány kulcsfontosságú tisztviselővel.

Összességében nézve, az a két év még túrhető is, csak az utolsó napok egyike, a Moszkvai Csata ne történt volna meg, amit a kukacoskodók mindig ellátnak az „I.” jelzővel. Charlie ennek a hatására a világ életében elnevette magát, mert ő ott volt aznap, amikor egészen a Kreml ormáig jutottak a tankok, aztán olyasvalami történt, ami kis híján megváltoztatta a háború menetét. És meg kell hagyni, ő ezt a történetet nem kezelte a lehető legjobban: elkezdett hibázni, aminek egy frappáns felsülés lett az egyenes következménye. Olyasféle, ami után ő ismét közkatonára lett.

Ő akkor, az I. Moszkvai Csata idején került be a történelem statisztikai feljegyzései közé, s ez mindig is nagyobb horderejű lesz, mint egy szonda tapsviharak zápora közti átkísérése az új Földre, már ha az ottaniak annak nevezik majd egyáltalán. Ez semmi, valamiféle rovarkezdemény lesz ahhoz, az élete legpokolibb napjához képest. Olyan, mint a II. Moszkvai Csata az elsőhöz képest, mert az nem volt egy igazi szabványütközet. Ott nem mentek katonák százezrei a harcba, nem csatároztak a harctér titánjai a szűk sikátorok baljós árnyai közt. Csupán néhány B2-es suhant el a magasban, majd a környezetszennyezésre a politikusok merő érdekében fittyet hányva lehajított néhány hidrogénbombát, s nem másnak hagyta a várost, mint az enyészetnek. De már mit is számít ez? Véget ért a háború és kész.

Másrésről tekintve, azért sem örül túlzottan ennek az egésznek, mivel ha másképp alakulnak a dolgok, ha ő nem cseszi el aznap, akkor most egy sokkal megtisztelőbb feladatot láthatna el, mintsem egy „portál” mindennapos őrzése.

Ezt bárki, még egy utcalány is megtehetné.

- Tíz perc az indításig – hallatszott egy mély, közömbös hang a bemondóban, egy csapásra végigviharozva ezen a helyiségen, kisvártatva az összes többi, jóval szűkösebbel egyetemben. – Maximális készültség, ismétlem, maximális...

A négy hősiezen ácsorgó katona meg sem várta ennek az elhangzását, menten egy feszült vigyázállásba vágta a testüket, nehogy valaki véletlenül kifogásolni kezdje a hozzáállásukat. Ez így is ment, úgy két teljes másodpercig, aztán szélesre tárult az egyik húsz centi vastag titánajtó, csak azért, hogy a szürkés kis valami – a szuperfejlett szonda – néhány tudós hozzáértő kísérete mellett begördülhessen a helyiségbe.

Mintha csak egy marsjáró lenne.

- Ha ilyen „elképesztően” aggódnak a ketyeréjük biztonsága miatt, miért nem építették a föld alá ezt a létesítményt? Mint egy atombunkert – fakadt ki a szó nem túl akaratlanul is Charlieból. A két szaki ügyködése úgyis eltereli majd a többség figyelmét a lelátókról, ha pedig mégsem, ő úgysem túl érdekelt a témát illetően.

Azt a valamit úgyis átküldik azon a másik, jóval nagyobb valamin, az már teljesen mellékes, hogy ők miként is viselkednek. Hisz a Portálon csak kifelé lehet menni, mintsem befelé, tehát rájuk, közönséges katonákra semmi szükség sincs, egyedül a formáság keltette díszlet végett kell itt ácsorogniuk. Ha pedig mégsem, abban az esetben nem négyen, hanem harmincnégyen állnának itt.

- Mert a Szonda ugyanott fog kijönni, ahonnan bement, de már a túloldalon – felelte Jina, a hangneméből tisztán ki lehetett venni: őt sem érdekli túlzottan az Esemény. A másik két harcost, név szerint Belest és Johnt sem foglalkoztathatja valami rettenetes végletekben a kor legnagyobb tudományos áttörése, mivel a kelekótya társaik csitítása helyett még bele is kapcsolódtak a párbeszédbe.

- Márpedig az ottani New Yorkban nem biztos, hogy létrejött ez a hely. Márpedig, ha a föld alá építették volna, egy nagy rakás sziklában kötne ki ez a drágaság – mutatott Ackermann a szonda felé, melynek a fekete gumiabroncsain és a két jókora napelemén kívül minden egyes porcikáját ezüstszínű alkatrészek borították.

- Ha van ott New York egyáltalán – szögezte le Dwilson.

- Hm... úgy látom, valaki jócskán előtt ivott a medve bőrére – mosolyodott el Jina. – Semmi sem garantálja a sikert, az a valami még fel is robbanhat, ha megnyílik az átjáró – egy ki lélegzetvételt, valamint a társai szúrós tekintete nyomán rájött, hogy ennek a hangoztatása nem valami jó ötlet. S ha a húsz éves, fekete hajú szépség határozott arca mellett a keblei nem orvosolták volna a hibáját, menten korrigálni kezdte a dolgokat. – Akarom mondani, ennek rohadt kicsi az esélye.

- Egyáltalán hova vezet majd? – törte meg a csendet Charlie ismételten. – Én csak azt hallottam, hogy egy másik Földre. Ez alapján akarnak odaküldeni egy szondát?

- Azért küldik csak ennyi alapján, mivel csak oda tudunk ellátogatni. Glassman úgy véli, valamiféle elektromágneses kapocs van a két verzum közt, ami megkönnyíti a

dolgunkat. Így felesleges méricskélgni, apránként vizsgálgatni a kirakós minden egyes darabját, egyszerűen csak oda mehetünk el, hát miért is ne mennénk? – csillogtatta Jina újfent a tudását. Ha nem is ezt tekinti élete fő történéésének, azért elvégezte a „házi feladatot”. – Másfelől, ez még meg is könnyíti a dolgunkat. Mert kezdettől fogva tudjuk, hogy az egy másik valóság lesz, ami közel azonos a mienkkel. Nem pedig a távoli jövő, vagy a múlt, vagy talán egy másik égitest. Egyenesen a célhoz mehetünk ahelyett, hogy csak vaktában találgatnánk a megannyi lehetőség közt.

- Ha te mondod – zárta rövidre a dolgot Charlie, neki az egész csak annyit mondott: párhuzamos... jövő... múlt... valami. – Remélem, az a hely nem hemzseg az oroszoktól.

- Szerintem, a közel azonos azt jelenti, náluk is nagyon hasonlóan alakultak az események. A legnagyobb vesz, ami egész idő alatt érhet az, ha a szonda valami miatt összefut a háborús hős megfelelőddel. Az egyébként sem volt valami kétséges kimenetelű, az ő oldalukon sem érhetett merőben más véget.

- Óh, dehogynem – sóhajtott fel a mindig, minden körülmények közt tájékozott Jina. – Ha Robert nem foglalkozik mással is az elméletén kívül, például nem találja fel minden idők leghatékonyabb rakétavédelmi rendszerét, most egyikünk sem lenne. És ha már itt tartunk, ha ők nem utaznak el hozzánk, lehet, hogy ott eleve meg sem született, vagy teljesen más ember lett belőle, mint itt. És nyugodj meg, ha ő nem vázolja fel az Apollo projektet – a legmodernebb lézerekkel felszerelt műholdakból álló rakétavédelmi lánc létesítésének az ötletét –, az orosz nukleáris rakéták első hulláma után, belőlünk nem maradt volna több néhány elszórt kisvárosnál és egy jó nagy rakás radioaktív temetőnél. Így is elvesztettük Washington.

Ekképp lett New York az USA fővárosa 2049 tavaszát követően.

- Hihetetlen, hogy azon kívül csak öt másik töltet csapódott be, de azok is csak kisebb, szinte jelentéktelen településeket értek. Erre az egyik pont Washingtonba ütött egy másfél kilométer széles krátert. Ha az Elnök akkor, aznap nem utazik el Philadelphiába, a fél vezérkarral együtt, sosem éltük volna túl – tette hozzá Beales.

- De így jött ez remek lehetőségünk arra, hogy szétrúgjuk a ruszki seggét, ami csak beteljesedett két év alatt, és csak negyvenhárom robbanófejbe került az egész – eszmélt ár John egy másik fontos aspektusának a történetnek, bár az a szám tizenkettő is lehetett volna, ha nem történik meg az a dolog a Kreml ostromakor.

- Azért, valamilyen szinten még sajnálom is őket – vallotta be Jina. – A háború szinte mindenüket felemésztette, ami a fegyverletétel után maradt, azt pedig mi vettük el tőlük, s hogy legyen mivel kárpótolni magunkat, még az olajukat is elvettük, a földgázról nem is beszélve. Annak az országnak annyi.

- Nem azért mondom, de ha nem vesszük el, Kína már rég elelőzött volna minket gazdaságilag, és minden kezdődhetne előről – tudniillik, míg Európától kezdve szinte mindenki bekapcsolódott a harcokba, Kína semleges maradt, Svájchoz hasonlóan ülve a babérain, s emelkedve, mintsem süllyedve. – Inkább egyetlen ország vesszen el, mint a fél bolygó egy újabb világháborúban, így is majdnem tönkretettük.

Mi azt illeti, ebben Charlienak nincs teljesen igaza.

- Fokozódó környezetszennyezés, egyre szmogosabb légkör, 2000-hez képest egy negyed akkora Grönland, világszerte átlagosan 10°C-al magasabb hőmérséklet – odakint pontosan 53°C van. – És a Golf áramlat egyre eső sodrásából ítélve, húsz év és egy újabb jégkorszak vár a mostani nyolc és fél milliárd emberre, meg az újdonsült leszármazottaikra. Nem Sasszem – ez lett Cross hívóneve, amióta sikerült két és fél kilométerről leterítenie egy ruszkit, és még három mögötte állót. –, már tönkretettük.

- Figyelem, kezdetét veszi az indítás! – hősrünk észre sem vette, milyen gyorsan tovaszállt az a tíz perc, pedig egyáltalán nem beszéltek annyit, hogy ésszerűnek tűnjön egy ily tetemes időtartam eltelte. Bár az is megeshetett, hogy a drágalátos szakemberek már unták magukat, hiszen az a szonda már készen állt, a Portállal egyetemben. S mivel már mindenki itt van, aki látni akarja a pillanatot, miért is nem ugorhattak volna egy kicsit? Ez az indítás egyébként sem megy a forgatókönyv lapjai szerint, ahogyan semmi sem, amióta az USA egyedülállóvá vált a szuperhatalmak közt. Mert Kína még messze jár tőlük az oroszok energiahordozóinak köszönhetően.

- Nos, most kiderül, miért ácsorgunk itt már két hónapja – jelentette ki Beales enyhén cinikus hangnemben, miközben a szonda szép lassan megindult a Portál felé, melynek kékes fényei épp most gyulladtak fel a rudak mentén.

Aztán a fények egyre gyorsulni kezdtek, a végén már a fény szinte páratlan sebességével újra és újra végigiszkolva a fémtesteken, az emberi szem számára teljesen folytonos, rezzenés mentes kék fénycsóvákat keltve. Az a sok izgalom, a megannyi beleölt dollármillió és munkaóra egy szempillantás alatt vált semmivé, amikor hirtelen kialudtak a fények, és az egész meghalni látszott a reménység mind jobban szertefoszlni látszó rengetegében. S ekkor egy valóságos csoda következett.

Ami a fehér köpenyesek szemszögéből nem volt más, mint egy teljesen normális működési folyamat része, de persze a hősrünk mit sem sejtett erről. Nem, ő egy valóságos isteni csodaként élte meg a pillanatot, amikor a kékes fények dermesztő hiánya helyett vöröses ragyogás váltotta fel a szendergő szűrkeséget.

Megnyílt az árjáró egy másik, mégis ugyanolyan világba.

Mindezt a szonda lassú, de biztos elindulása szegélyezte, ami csakugyan át is ért volna a túloldalra, ha egy narancsos villanást követően nem végzi ezernyi apró darabban a frissen tisztított, ám mostanra már mégis korom fedte padlón. S ez, e kétségbeejtő pillanat vált az igazi döbbenetté Charlie szemében, valamint a tény, miszerint valaki, egy fegyveres személy, nem csak kárt akart tenni a nemzetben, de még sikerült is neki. Jobban mondva, egy rakás társával egyetemben.

Hiszen nem egyetlen géppuska kezdett bele az elsöprő erejű ólomzaporába a soron következő pillanatban, hanem legalább hat. A lelátón ácsorgó ritkás tömeg közül kerültek elő, a huszonhat tagú csődületből, ami hat kivétellel azonnal futásnak eredt az életéért, vagy a talajra borult a merő kétségbeeste által övezve. Igaz, volt, aki már ezt sem élte meg a tömeg közül, vagy épp a négy délceg harcossal csapatából, kiknek a visszavonulás szégyenletes gondolata meg sem fordult a fejében. Azonnal a magasba emelték a fegyvereik rideg csövét, majd tüzet nyitottak az ismeretlen eredetű ellenségre, már aki megtehetette ezt. Ugyanis Beales szemeinek balszerencsés

képviselőjét eltalálta az elsőként tüzelő férfi robbanólövedéke, s ami könnyedén darabokra tépte azt a szondát, annak a szinte tökéletes mása pont ugyanezt cselekedte a katona fejével. S tulajdonképpen a fél felsőtestével. De a háborúban a lövedékek már csak egyre halálosabbak és veszedelmesebbek lesznek.

Ennek ellenére a többiek mind hagyományos lövedékeket használtak, s amint Charlie egy jól irányzott sorozattal semlegesítette a társa nemezisét, már nem is kellett számolniuk a halál ezen veszedelmes végkifejletével. Csak a többivel. A segítség meg nem léte, valamint a riasztás elmaradása eleinte még zavaróbb tényezőként hatott, de a jellegzetes szirénák felharsogtát követően sem javult túl sokat a helyzet. Pontosan tudta a kis csapat maradéka, hogy rajtuk kívül még harminc katona van itt, de ők messze járnak innen, s ha más támadók is akadnak – miért is ne akadnának? –, sosem, vagy csak túlságosan későn érnek majd ide. Magukra maradtak.

Mindez Jina szinte tökéletes mellkasi találatával, valamint a célzásáról méltán hírhedt Charlie egy újabb hozzáértő sorozatával már nem is tűnt olyan rossznak. Immár három volt, három ellen... vagyis, már csak kettő, Crosst nem véletlenül becézik Sasszemnek. Ő bármivel képes eltalálni szinte bármit, már csak ilyenek a mesterlövészek. Igaz, Kennt sem panaszkodhat túlzottan, neki előérkezett a második pokoli ólomlövedék kieresztésének a perce, ami magával követelt egy teljes életet.

Így, már csak egyetlen ellenfél talpon maradtával, már szinte biztosnak tűnt a győzelem, amikor John megtudta: számára egy merőben más, jóval rövidebb utat szánt a sors kereke. S amikor a nyakát átszelte a lövedék, már tudta, hogy vége van, de még így is elegendő lélekjelenléte maradt a szívesség viszonzásához. Ami nem mást, mint az utolsóként talpon lévő támadó gyomrát érte.

Nem halt bele, ám már nem is folytathatta a küzdelmet.

Charlie hamar ráeszmélt, hogy a helyiségben tartózkodók közül már csak ők hárman maradtak, s az itt rekedt civilek már mind kereket oldottak, vagy pedig behaltak a halálos ólomözönbe. Hősünk nem ment oda John, vagy épp Beales holttestéhez, hanem egyenesen a súlyosan sérült támadója felé sietett. Kettejük közül csak Jina volt olyan lelkiismeretes, hogy legalább a vérbefagyott társai szemhéjait nyugovóra eressze, majd még egy kesergő imát is szavalhasson felettük.

S mindezek alatt egy teljes párbeszéd ment végbe.

- Ki vagytok? Mit kerestek itt?! – förmedt rá a haldoklóra Cross fenyegetően, az ujjá hegyét még bele is paszírolva a véres sebbe.

- A Portál... – ordított fel a férfi a fájdalomában, egy feltűnően orosz akcentust idézve, de hősünk még csak meg sem lepődött mindezen, ahogyan a jelöletlen, nem túl katonai jellegű (tehát közönséges civil) ruhán sem. Mi máshoz kezdene az ember azután, hogy az anyaföldjét szégyenletes módon legyőzték, majd kifosztották és sárba tiporták? Hát persze, hogy terroristának áll, legalábbis ez szerepel majd a hivatalos forgatókönyvben egy orosz bosszúművelet helyett. – Nem mehettek át rajta! Ez... ez többről szól... mint... mint mi... – hebegte a haldokló.

- Ki vagy és honnan jöttél? Nyögd már ki! – förmedt rá Charlie fenyegetően, majd a lőtt sebre nehezedő nyomást mindennél erősebbre készítette.

A férfi mégsem ordított fel, csupán felhörgött, majd egy végső mondatba kezdett.

- Ti... ti mindig csak azt néztétek, hová juthattok rajta keresztül, de belese... bele sem gondoltak abba, mit szabadíthattok ránk... hogy mit... mint engedhettek be – még szusszant egyet az orosz férfi, s aztán végleg elhagyta az élet.

Ekkor Charlie elvette a kezét a seb felől, majd menten elszörnyedt az arca, keserű ábrázatot vettek fel a kemény, ám mégis karakteres vonásai. Mindössze a tettét követően eszmélt rá a cselekedeteire. A segítőkész, jó akaratú férfi már nagyon régen, Moszkvában érezte magát ekképpen, utoljára csak akkor került oly veszedelmes helyzetbe, hogy még a lelkét is félre kellett tennie néhány sorsdöntő percre.

Úgy tervezte, a megbánó arcát mindjárt Jina elé is tárja majd, aki éppen most végzett John lelkének a vallási nézetei szerint értett feloldozásával.

Azonban az életben csak kevés dolog alakulhat a tervek szerint.

- Behatolás az Irányítóteremben, ismétlem, behatolás... – harsogta a már szinte megszokottnak mondható, előre felvett hang a bemondóban, majd egy másik, jóval fiatalosabb lélek mondatai vették át a helyét. – Bárki, aki ezt hallja... akárki... meneküljön! Ezek... ezek fel akarják robbantani a létesítményt, mindjárt aktiválják az önmegsemmisítést... Át... átírták a belépőkódokat, kívülről férnek hozzá... mindenhez. Nem lesz vissz... visszaszámlálás, egyszerűen csak a levegőbe repül az égé... – ezt nem egy heves lélegzetvétel, vagy egy izgalommal teli pillanat szakította meg, hanem egy puska lövés. Bárki is állt a túloldalon, akárki is mondta ezt, már nincs az élők közt.

Márpedig, ha tényleg ez a helyzet, s ha mindez megtörtént, akkor igaznak kell lennie. Ahhoz már igazán nem kellett nagy koponyának lennie a túlélő páros egyikének sem, hogy tudja, már döbbenetesen közel jártak a rosszfiúk, s mindezt a másik harminc ór sem nehezítette meg túlzottan. Mi esélyük lenne kettejüknek?

- Át kell mennünk – jelentette ki Jina kedves hangja helyett, annak egy jóval hátborzongatóbb hangneme, s Charlie már nem is érthetett egyet jobban ezen döntésével. A még mindig tárva-nyitva álló Portálon át sokkal gyorsabban juthatnak ki a roppant komplexumból, mint bármely más kijárton keresztül.

Igaz, már egy másik New Yorkba, egy új, ám mégis régi világba.

De inkább ez, mint a tűz általi kínhalál, s ennek fényében Charlie már útnak is indult a vöröslő átjáró felé, a rá egy szemekényit sem váró Jinával egyetemben. Még csak az kéne, hogy az európai gyökerű leányzó épp azért haljon szörnyet, mert a bostoni bukott legenda nem szaporázta meg eléggé a lépteit, pedig ő szinte már ámokfutásban érte el a járat itteni végét, úgy két másodperccel a társa után.

S ekkor, ebben a kétségekkel teli pillanatban, egy hatalmas lángfelhő kezdett el kibontakozni a komplexum nukleáris reaktorából. Szétfeszítve a roppant titánajtókat, a falakat, majd a létesítmény minden más elemét, sokukat puszkagolyóként a távolba repítve, amint a lökéshullám és a lánggomolyag elérte a külvilág ormait. New York, a hatalmas főváros Manhattan névre keresztelt része épületről-épületre, körletről-körletre foszlott szerte az égbolton, legalább ötszáz méteren.

Mintha csak ez kisebb atombombát dobtak volna rá, mintha csak Washington egykor léttel teli városa lenne. Nem is vitás, hogy aznap milliók veszítették az

életüket, a Lazarus projekt valamennyi felügyelőjéből, valamint a bizonyosan a létesítményben tartózkodó Robert Glassmannel egyetemben.

De ez nem a történet vége... ugyan, éppen csak a kezdete.

Darth Raven